

Tajomstvo Komornickej doliny

V jednu tichú sobotu ráno sa malý chlapec Kubko zobudil skôr než zvyčajne. Slnko sa ešte len prebúdzalo a jeho lúče jemne hladili okno izby. Kubko sa rýchlo obliekol, zobral batôžtek, do ktorého si zbalil desiatu, čiapku a malú lupu – nikdy predsa nevieš, čo môžeš v prírode objaviť. Pred domom už stála jeho kamarátka Hanka. Aj ona sa tešila na spoločné dobrodružstvo.

Ich cieľom bola Komornická dolina – tichý, zelený kút ukrytý pod kopcami, ktorý deti vždy lákala svojou tajomnosťou. Hovorilo sa, že je tam viac zvieratiek než ľudí a že tam potok šepká príbehy staré ako samotný les.

Keď vkročili na úzky chodník vedúci do doliny, zavial im do tváre chladný lesný vánok. Zhora nad nimi sa ozývalo jemné šumenie stromov a popri ich nohách začal tiecť potok. Jeho voda narážala na kamienky a spievala svoju priesračnú pesničku.

„Počuj, Kubko,“ zašepkala Hanka. „Akoby nás volal.“

A obaja skutočne začuli, ako potok tmavým lesom šepoce:

„Podťe bližšie! Podťe bližšie!“

Kubko s Hankou sa usmiali a vydali sa za hlasom vody. Zrazu pri stromoch uvideli niečo malé a hnedé, ako sa mihlo medzi konármi.

„Veverička!“ skríkla Hanka, no rýchlo sklopila hlas, aby ju nevyplašila. Veverička s huňatým chvostíkom šikovne preskočila na ďalší konár, zakrúžila okolo borovice a ako mihnutím oka zmizla v korunách stromov. Deti sa za ňou usmiali – veď aj obyčajná veverička je v lese malý zázrak.

Hanka si klákla k potoku a vtedy niečo zbadala. Ležal tam malý zelený kamienok, hladký ako sklo a krásne priesvitný, akoby niekto v kvapke rosy uväznil zelenú lúku.

„Pozri!“ zvolala nadšene. „Ten kamienok akoby svietil.“

Kubko si ho prezrel. „Možno patrí lesnému škriatkovi,“ povedal s nefalšovaným obdivom v hlase.

V tej chvíli sa z machových kopčiek ozvalo nenápadné:

„Šušť–šušť...“

Deti stuhli. Mach sa jemne nadvihol, akoby pod ním niečo dýchalo. A potom – hop! – vyskočila spod neho maličká postavička v zelenej čiapke, s tváričkou ako lístok a očičkami ako dve lesklé kvapky rosy.

„Ja som Komorík,“ predstavil sa veselým hlasom. „Lesný škriatok Komornickej doliny!“

Deti zostali stáť s otvorenými ústami, ale škriatok sa zasmial a pokynul im, aby ho nasledovali.

„Hľadáte poklad? Správne! Táto dolina je veľká lesná komora plná tajomstiev. Len tí, čo majú otvorené oči a srdcia, ich dokážu nájsť.“

Komorík poskakoval po machu, akoby bol najmäkším vankúšom na svete. Keď prišli k malej lúčke, spustil:

„Toto je Šišková lúka.“

Deti si všimli, že všade navôkol ležali šišky – malé, veľké, dlhé aj okrúhle. No uprostred lúky bola jedna obrovská borovicová šiška, takmer veľkosti melóna.

„To je najstaršia šiška v celej doline. Vraj ju stráži duch borovice, ktorá tu kedysi rástla,“ vysvetlil škriatok. Kubko ju pohladil a cítil, akoby mu v dlani jemne zavibrovalo teplo.

Odtiaľ ich Komorík viedol na ďalšie miesto. Prišli k vysokému stromu s dutinou v strede.

„Toto je Soví strom,“ zašepkal. A práve v tej chvíli z dutiny vykukla sova. Jej veľké žlté oči ich skúmavo pozorovali. Nepovedala ani hú, no jej prítomnosť bola majestátna, akoby bola múdrou strážkyňou lesa.

Deti sa jej potichu uklonili, lebo cítili, že tak sa to patrí.

Potom škriatok zamával ručičkou a zaviedol ich ďalej – k starému drevenému mostíku. Bol trochu naklonený, ale stále pevný. Pod ním potok šepotal svoje najtajomnejšie slová.

„Tu potok rozpráva najviac,“ povedal Komorík. „Ak budete ticho, možno vám prezradí niečo len pre vás.“

Deti si sadli na mostík, nohami sa jemne dotýkali dreva a počúvali. Potok naozaj šepotal. Rozprával o stromoch, ktoré tu rástli stovky rokov, o zvieratkách, ktoré sem chodia piť, o dažďových kvapkách padajúcich z vysokých oblakov a o slnku, ktoré sa v jeho hladine hrá na schovávačku.

Komorík sa posadil vedľa nich a usmial sa.

„Najväčší poklad,“ povedal mäkkým hlasom, „nie je kamienok, šiška ani tajná dierka v strome. Najväčší poklad je to, že počúvate prírodu. Že ju vnímate. Lebo len tak sa z vás stanú jej skutoční priatelia.“

Deti prikývli. Nikdy necítili taký pokoj ako v tej chvíli.

Keď sa podvečer vracali dolinou späť domov, slnko už pomaly zapadalo a farbilo všetko do oranžova. Komorík sa s nimi rozlúčil, zamával a zmizol medzi machom rovnako rýchlo, ako sa objavil.

Hanka si pritom všimla, že zelený kamienok v jej vrecku znovu jemne žiari. Už vedela, že nie je kúzelný v tom zmysle, že by robil čary. Jeho kúzlo bolo iné – pripomínal jej, že skutočná mágia sa skrýva v lese, v tichu, v zvieratkách, v potoku... a v tom, ako veľmi dokáže človek prírodu vnímať.

„Tak zajtra prídeme znova?“ spýtal sa Kubko.

„Určite,“ usmiala sa Hanka. „Veď ešte určite nepoznáme všetky tajomstvá doliny.“

A možno ich tam už čakal aj malý škriatok Komorík, pripravený na ďalšie dobrodružstvo.